

Vulkan- teater

Balstyrisk massakre på Kanonhallens scene

TEATER

Kanonhallen, *The Flash and Crash Days*, Opera Seca. Koncept og iscenesættelse: Gerald Thomas. Scenografi: Daniela Thomas. Musik: Richard Wagner, Henryk Gorecki. De to øvrige dele af B. E. A. S. T. Trilogy, *The Empire of Half Truths* samt *Unglauber*, vises hhv. 29-30.4 og 2-3.5.

DET ER MÅSKE det, der skal til: en sydende vulkan. Direkte installeret på scenen for at fyre godt op under teatret og dets livløse gengangeri af evig-og-altid-det-samme. I tilgift er vulkanen parret med en solid gulvspand & klud, så der kan bliver tørret godt op efter alt det følelsesfløb, som scenen gennem årene er blevet pladret til med.

Det er Den Tørre Opera (Opera Seca) og den brasilianske instruktør Gerald Tomas, der her er gået i sving med *The Flash and Crash Days*. Og han må siges at have den fornødne propre næve til at muge ud på scenen, efter årelang beskæftigelse med operaindstuderinger – som den mest storsvulmende del af teatertraditionen. Dertil kommer et godt performance-teater-håndværk, langt fra den stilrene Robert Wilson-trend men en kulørt, surrealistisk sprudlende version, hvor den umiddelbare inspiration synes at være tegnefilmens grovkornede typer, crazy komik og gak & gru. En vulkanisk blanding der nok kan få det til at ryste under den teatergænger, der troede hun var gået ind til den evige hvile.

Alene musikken signalerer stormstyrke. Goreckis strygere hølver løs og Wagners titaniske Ring-musik

brager frem mellem vulkan og gulvspand. En ægte opfordring til dramatisk valkyrieridt.

To hunner af den rette krigeriske støbning går ufortrødent til kamp mod hinanden. Igen og igen. Et ægte mor-datter-drama, hvor de to bekriger hinanden med sand wagnersk lidenskab og i brutal Tom & Jerry stil. For en gangs skyld er der tale om dramatisk konsekvens. Den hjerteløse mor får særdeles anskueligt flået hjertet ud, og datteren får en pil gennem halsen, i stedet for alle de sædvanlige mange ord der bliver stikkende i halsen. Håndfast drama på liv og død mellem moderdyr og gøgeunge.

Moren tilbringer det meste af forestillingen som kneblet bylt, mere eller mindre afdød. En liggende invitation til den evigt blodtørstige datter, der gnækende lusker aldeles uskyldigt omkring, vild og blodig efter at dolke, kværke, partere, når tiden er inde: Og det er den med jævne, høj-dramatiske mellemrum. For liget er ikke mere dødt, end at hun kan pustes op til at tage kvælertag og kappe hovedet af datteren, så striden og dramaet kan holdes i live.

DER GÅES i bogstaveligste forstand i kødet på det vestlige drama med hele indmaden af familiefejde, opgør med fortiden, og fadermord. Dog udspillet i drabeligt kvinderegi med mændene udrangøret til omkringvimsende assistenter: to små, sortpjuskede fantomengle, der er ved at snuble over deres egne ben i forsøget på at gå til hånd og samtidig vride sig ud af ethvert ansvar for de blodige udskejelser. Samtidig bliver teatrets nedarvede ritualmord – den død som dramaer har det med altid at

Et mor-datter-opgør er en del af det dramatiske ragnarok i Kanonhallen. – Foto: Christina Voigt

kredse om – her udstillet på blodig, utilsløret vis og strakt ud over hele forestillingen.

MASSAKREN standser ikke ved personerne. Gerald Thomas går lystent til angreb på formen med en partering af teatrets grundelementer. Moren står og ånder tungt op ad vulkanen, altimens hun afventende glør på os, og lyset tændes i salen: pause eller udånding i slow motion? Og dramaet spoler frem og tilbage – først mor med pil gennem halsen, siden spændes buen af en af fjumre-assistenterne. En på skrømt imitation af den dramatiske optrevlingsdille: hvem gjorde det og hvorfor? Men årsagsforklaring er en saga blot, her samles alle kræfter om at holde spillet

gående.

Det betyder også en fandenivoldsk boltren sig i stilarter. Fra operaens højt-svungne leje over melodramatiske intermezzoer til platfodet farce- og tegneserierikomik. Et frygtindgydende register at skulle spænde over, men som Fernanda Torres som datteren på forrygende vis formår at beherske – et veritabelt artistisk slangemenneske. Og Fernanda Montenegro som moren står ikke tilbage hvad angår intensitet og udtrykskraft.

Dog synes Thomas at gå for vidt, når han med sin dramatiske cut-up-teknik og for fuld turbo-kraft lader de enkelte scener køre helt ud, så enhver spænding udløses og der ikke er noget at køre videre med. Det giver

overordt en tung rytme, og tager indimellem livet af forestillingen. Eksempelvis i den intime gnubbescene, hvor der insisteres så bastant på udløsning, at resultatet bliver en ren fuser – i forvejen er det ikke i køn og skridt, at kampen mellem mor og datter udkæmpes.

Men *The Flash and Crash Days* runder her ved Københavnerbesøget de 300 opførelser, og det er i sig selv en kraftpræstation med så usvækket energi at tage livet af teatret og lade det genopstå igen. Når det så tilmed sker med kunstnerisk format kan man kun glæde sig til de næste dages fortsat bestialske massakre, under overskriften, B. E. A. S. T. Trilogy.

MONNA DITHMER